

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ СУДОВОГО КОНТРОЛЮ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Д.П. Кисленко

*кандидат юридичних наук, доцент,
начальник кафедри вогневої та
спеціальної фізичної підготовки
ННІПФПСКМ*

Національної академії внутрішніх справ,

Я.В. Кузьмічов

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри економіко-правових дисциплін
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми. Згідно зі ст.29 Конституції України, ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставі та в порядку, встановлених законом. У разі нагальної необхідності запобігти злочині чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою. Цією ж статтею передбачено, що кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання. У ст.30 Конституції України визначено, що не допускається проникнення до житла чи іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду. Без рішення суду проведення цих процесуальних дій можливе лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину. Відповідно до ст.31 Конституції України кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції. Винятки можуть бути встановлені лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігти злочині чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо. Також у ст.55 Основного Закону нашої держави зазначено, що кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, посадових і службових осіб.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вагомий внесок у розробку теорії судового контролю під час розслідування злочинів зробили такі науковці, як: Т.О. Борець, В.І. Борисов, В.Д. Бринцев, І.В. Гловюк, Н.В. Глинська, Ю.М. Грошевий, О.В. Каліновський, І.М. Козьяков, Л.М. Лобойко, Є.Д. Лу'янчиков, О.С. Мазур, В.Т. Маляренко, О.Р. Михайленко, А.В. Молдован, П.П. Пилипчук, М.А. Погорецький, Д.П. Письменний, З.Д. Смітєнко, А.Р. Туманянц, Л.Д. Удалова, В.І. Чорнобук, М.Г. Шавкун та інші.

Мета статті полягає у розкритті сутності судового контролю під час досудового розслідування.

Основні результати дослідження. Традиційно вважається, що крім функції правосуддя, суд у кримінальному процесі здійснює ще одну функцію – функцію судового контролю, за кримінально-процесуальною діяльністю слідчого, прокурора у тих випадках, коли виникає необхідність обмежити конституційні права і свободи людини. Контрольні повноваження суду за рішеннями цих органів закріплені у відповідних статтях Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), які досить активно застосовуються на практиці. Отже, судова практика свідчить, що судовий контроль за процесуальними діями та рішеннями слідчого та прокурора є надзвичайно ефективним і дієвим засобом захисту законних прав та інтересів учасників кримінального судочинства. Функція судового контролю у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві під час досудового розслідування покладається на нового суб'єкта в кримінальному процесі – слідчого суддю.

Відповідно до КПК України слідчий суддя – суддя суду першої інстанції, до повноважень якого належить здійснення порядку, передбаченому КПК, судового контролю за дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, та у випадку передбаченому ст.247 КПК – голова чи за його визначенням інший суддя Апеляційного суду АРК, апеляційного суду області, міста Києва та Севастополя. Слідчі судді (суддя) обирається з числа суддів місцевого загального суду, які здійснюють повноваження з судового контролю за дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні в порядку, передбаченому процесуальним законом [1, с.10].

Основним призначенням слідчого судді є здійснення судового захисту прав і законних інтересів осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, та забезпечення законності досудового розслідування кримінальних правопорушень. До повноважень слідчого судді за п.18 ч.1 ст.3 КПК належить здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод і інтересів осіб у кримінальному провадженні [2, с.632-633].

Чинний КПК України забезпечує значне розширення функцій судового контролю під час досудового розслідування, а саме: 1) забезпечує можливість оскарження безпосередньо до суду окремих рішень, дій чи бездіяльності, слідчого або прокурора в ході досудового розслідування; 2) розширює повноваження суду щодо застосування більшості заходів забезпечення кримінального провадження та інших процесуальних дій; 3) розширює повноваження суду щодо надання дозволів на вчинення окремих слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

Виходячи із наведених конституційних положень та норм КПК потрібно визначати складові елементи авторського поняття судового контролю за розслідуванням злочинів. Однак перед цим розглянемо тлумачення поняття «судовий контроль», що існує в юридичній літературі.

Так, Н.М. Чепурнова визначає, що судовий контроль – це конституційно закріплена особлива правова форма реалізації контрольної функції держави у сфері здійснення судової влади, яка виражається в охороні судами кон-

ституційної, загальної юрисдикції конституційного ладу, прав і свобод людини і громадянина, забезпеченні режиму законності, верховенства і прямої дії Конституції, здійснювана в особливому процесуальному порядку з метою відновлення й охорони законних прав та інтересів людини і всього громадянського суспільства [3, с.59].

А.П. Гуськова зазначає, що «судовий контроль у досудовому провадженні є результатом реалізації судової влади, засобом правосуддя, якому притаманні такі якості: це є вид державної діяльності, яка здійснюється виключно судом, органом державно-судової влади; призначенням його є захист конституційних прав і свобод людини та громадянина, що здійснюється засобами кримінального судочинства, регламентованого кримінально-процесуальним законом; затверджується цей вид діяльності прийняттям рішення – актом правосуддя» [4, с.352].

Одні науковці розглядають інститут судового контролю як елемент правосуддя. Так, В.О. Лазарева розглядає судовий контроль як універсальний спосіб реалізації судом функції забезпечення прав і свобод особи та особливий спосіб здійснення правосуддя [5, с.56]. Л.С. Мирза відстоює позицію, що діяльність із судового контролю охоплюється поняттям правосуддя, оскільки спір сторін є обов'язковим атрибутом судово-контрольної діяльності. Науковець обґрунтовує свою точку зору тим, що процедура прийняття суддею рішення проводиться у рамках судового засідання, в якому беруть участь сторони; за результатами розгляду спору судом виноситься відповідне рішення [6, с.88].

Отже, до повноважень слідчого судді у здійсненні контролю під час досудового розслідування деякі науковці відносять: 1) вирішення питання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження; 2) вирішення питань про проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій; 3) розгляд скарг на рішення дій чи бездіяльності слідчого або прокурора під час досудового розслідування тощо.

Особливості судового контролю наступні: 1) ініціатором судово-контрольного провадження є слідчий, прокурор; 2) процедура судового контролю детально регламентована у КПК і завжди передує процесуальній дії, здійснення якої можливе тільки у випадку згоди судді, в даному випадку слідчого судді на обмеження конституційних прав особи. Слідчий суддя перевіряє законність, обґрунтованість поки що тільки намагання слідчого, прокурора суттєво обмежити конституційні права учасників кримінально-процесуальних відносин. Розглядаючи клопотання слідчих, прокурорів, матеріали кримінальних проваджень, слідчі судді виявляють значну кількість кримінально-процесуальних правопорушень. У таких випадках судді відмовляють у застосуванні заходів процесуального примусу, у наданні згоди на проведення слідчих (розшукових) дій або негласних слідчих (розшукових) дій.

Отже, під час досудового розслідування виключно слідчий суддя за клопотанням відповідних осіб вирішує питання про застосування таких заходів забезпечення кримінального провадження, як: привід (ст.ст. 140-143 КПК), накладення грошового стягнення (ст.ст. 144-147 КПК), тимчасове обмеження

у користуванні спеціальним правом (ст.ст. 148-153 КПК), відсторонення від посади (ст.ст. 154-158 КПК), тимчасовий доступ до речей і документів (ст.ст. 159-166 КПК), тимчасове вилучення майна (ст.ст. 167-169 КПК), арешт майна (ст.ст. 170-175 КПК), затримання особи (ст.ст. 187-191, ст.ст. 207-213 КПК).

У ході досудового розслідування слідчим суддею також вирішується питання про застосування таких заходів забезпечення як запобіжні заходи (ст.ст. 176-213 КПК). Запобіжні заходи – це заходи забезпечення кримінального провадження, застосування яких супроводжується обмеженням конституційних прав і свобод осіб, які підозрюються (обвинувачуються) у вчиненні кримінальних правопорушень [7, с.452]. Відповідно до ст.177 КПК України метою запобіжного заходу є забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігти спробам: 1) переховуватися від органів досудового розслідування та/або суду; 2) знищити, сховати або спотворити будь-яку із речей чи документів, які мають істотне значення для встановлення обставин кримінального правопорушення; 3) незаконно впливати на потерпілого, свідка, іншого підозрюваного, обвинуваченого, експерта, спеціаліста у цьому ж кримінальному провадженні; 4) перешкоджати кримінальному провадженню іншим чином; 5) вчинити інше кримінальне правопорушення чи продовжити кримінальне правопорушення, у якому підозрюється, обвинувачується.

Відповідно до ст.176 КПК України запобіжними заходами є: особисте зобов'язання, особиста порука, застава, домашній арешт, тримання під вартою.

Клопотання про застосування або зміну запобіжного заходу розглядається слідчим суддею, судом невідкладно, але не пізніше сімдесяти двох годин з моменту фактичного затримання підозрюваного, обвинуваченого або з моменту надходження до суду клопотання, якщо підозрюваний, обвинувачений перебуває на свободі, чи з моменту подання підозрюваним, обвинуваченим, його захисником до суду відповідного клопотання.

Окремо необхідно звернути увагу на процес застосування примусових заходів виховного характеру до неповнолітніх, які не досягли віку кримінальної відповідальності. Так відповідно до особи, яка на момент вчинення суспільно небезпечного діяння не досягла віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність, не можуть застосовуватися запобіжні заходи, передбачені ст.ст. 176, 493 КПК для підозрюваного, обвинуваченого. Діяння, за яке КК України передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк понад п'ять років, за класифікацією злочинів, передбаченою ст.12 КК, належить до тяжких та особливо тяжких злочинів. Тому закон дозволяє слідчому судді під час досудового розслідування, а суду – у судовому провадженні за клопотанням прокурора і за правилами, передбаченими для обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, винести ухвалу про поміщення особи, передбаченої ст.498 КПК, до приймальника-розподільника для дітей на строк до тридцяти днів (з можливим продовженням його ще до тридцяти днів) за умови, що прокурор доведе: 1. наявність достатніх підстав вважати, що особа вчинила суспільно небезпечне діяння, яке підпадає під ознаки діяння, за яке

КК передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк понад п'ять років; 2. наявність ризиків, які дають достатні підстави вважати, що особа може здійснити дії, передбачені ч.1 ст.177 КПК, та що жоден із більш м'яких заходів не може запобігти цьому. Клопотання про застосування до неповнолітнього примусових заходів виховного характеру разом із реєстром матеріалів досудового розслідування передається прокурором до суду за правилами територіальної підсудності (ст. 32 КПК) [8, с.399].

Звернемо увагу на те, що окремо КПК України надає порядок дозволів на проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій: обшуку (ч.2 ст.234 КПК), огляду житла чи іншого володіння особи за відсутності добровільної згоди особи, яка ним володіє (ч.2 ст.237 КПК); слідчий експеримент, що проводиться в житлі чи іншому володінні особи, за відсутності добровільної згоди особи, яка ним володіє (ч.5 ст.240 КПК), примусове відібрання біологічних зразків для експертизи (ч.3 ст.245 КПК), примусове залучення особи для проведення медичної або психіатричної експертизи (ч.3 ст.242, ч.2 ст.509 КПК), аудіо-, відеоконтроль особи (ст.260 КПК), накладення арешту на кореспонденцію (ст.261 КПК); огляд і виїмка кореспонденції (ст.262 КПК); зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст.263 КПК); зняття інформації з електронних інформаційних систем (ст.264 КПК); обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи (ст.267 КПК); установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу (ст.268 КПК); спостереження за особою, річчю або місцем (ст.269 КПК); аудіо-, відеоконтроль місця (ст.270 КПК); контроль за вчиненням злочину у частині, якщо виникає необхідність тимчасового обмеження конституційних прав особи (ч.8 ст.271 КПК); негласне отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження (ст.274 КПК). Важливою гарантією для осіб, права та законні інтереси яких можуть бути обмежені або порушені під час проведення слідчих (розшукових) дій є їх присутність під час проведення цих процесуальних заходів. З цією метою закон покладає на слідчого, прокурора обов'язок вжиття належних заходів для забезпечення їх присутності під час проведення слідчої (розшукової) дії [9, с.551].

Слід зауважити, що крім слідчого (за погодженням прокурора) та прокурора мають право подавати клопотання до слідчого судді про застосування: 1) судового виклику – підозрюваний, його захисник, потерпілий його представник (ст.134 КПК); 2) приводу – сторона кримінального провадження, потерпілий (ч.2 ст.140 КПК); 3) тимчасового доступу до речей і документів – сторони кримінального провадження (ст.160 КПК); 4) арешту майна – цивільний позивач (ст.171 КПК).

Наступним видом судового контролю під час розслідування злочинів є розгляд слідчим суддею чи судом скарг на деякі процесуальні дії та рішення слідчого, прокурора. Принцип оскарження рішень цих державних органів зацікавленою особою до суду, безперечно прогресивний і є складовою частиною побудови демократичної Української держави [10, с.59].

Як зазначалось вище оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування

передбачено главою двадцять шостою КПК України. На досудовому провадженні можуть бути оскаржені такі рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора (ст.303 КПК України):

1) бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань після отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення, у неперверненні тимчасово вилученого майна згідно з вимогам ст.169 КПК, а також у нездійсненні інших процесуальних дій, які він зобов'язаний вчинити у визначений КПК строк, - заявником, потерпілим, його представником чи законним представником, володільцем тимчасового вилучення майна;

2) рішення слідчого, прокурора про зупинення досудового розслідування – потерпілим, його представником чи законним представником, підозрюваним, його захисником чи законним представником;

3) рішення слідчого про закриття кримінального провадження – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником;

4) рішення прокурора про закриття кримінального провадження – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником, підозрюваним, його захисником чи законним представником;

5) рішення прокурора, слідчого про відмову у визнанні потерпілим – особою, якій відмовлено у визнанні потерпілого;

6) рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора при застосуванні заходів безпеки – особами, до яких можуть бути застосовані заходи безпеки, передбачені законом;

7) рішення слідчого, прокурора про відмову в задоволенні клопотання про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій – особою, якій відмовлено у задоволенні клопотання, її представником, законним представником чи захисником;

8) рішення слідчого, прокурора про зміну порядку досудового розслідування та продовження його згідно з правилами, передбаченими КПК – підозрюваним, його захисником чи законним представником, потерпілим, його представником чи законним представником.

Скарги на рішення, дії чи бездіяльності слідчого чи прокурора передбачені ч.1 ст.307 КПК, можуть бути подані особою протягом десяти днів з моменту прийняття рішення, вчинення дії або бездіяльності. Якщо рішення слідчого чи прокурора оформлюється постановою, строк подання скарги починається з дня отримання особою її копії.

Відповідно до ст.306 КПК України скарги на рішення, дії чи бездіяльності слідчого чи прокурора розглядаються слідчим суддею місцевого суду, не пізніше сімдесяти двох годин з моменту надходження відповідної скарги, крім скарг на рішення про закриття кримінального провадження, які розглядаються не пізніше п'яти днів з моменту надходження скарги.

Деякі науковці та практики вважають, що суд зобов'язаний за наявності скарги перевіряти законність будь-якої дії чи рішення слідчого, прокурора. Юридичною підставою для такого підходу вони вважають положення ст. 55 Конституції України, яку тлумачать досить розширено. На їх думку, всі рішен-

ня та дії органу державної влади, а отже і слідчого, прокурора можуть бути перевірені судом [11, с.48].

Отже, ми з'ясували предметом судового контролю під час розслідування злочинів є: 1) діяльність слідчого судді по прийняттю рішень про обрання щодо підозрюваного, обвинуваченого заходів забезпечення кримінального провадження, надання дозволів на провадження окремих слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, які обмежують конституційні права особи; 2) діяльність слідчого судді по розгляду скарг на процесуальні дії слідчого, прокурора. Тепер потрібно встановити, у чому полягає мета судового контролю.

Виходячи саме із вищенаведеного можна дати наступне визначення судового контролю під час досудового розслідування. Це закріплена у Конституції України та КПК діяльність суду на стадії досудового розслідування кримінального судочинства, яка реалізується ним у встановленій процесуальній формі і спрямована на гарантування законності процесуальних дій та рішень слідчого, прокурора з метою своєчасного забезпечення захисту та охорони прав і свобод особи.

Всі судово-контрольні дії здійснюються слідчим суддею місцевих судів, за деякими виключеннями. Згідно ст.247 КПК, розгляд клопотань про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, здійснюється головою іншим суддею Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, апеляційного суду області, міст Києва та Севастополя, у межах територіальної юрисдикції якого знаходиться орган досудового розслідування.

При здійсненні судового контролю не обговорюється питання про наявність або відсутність злочину – це питання загального розслідування у кримінальному провадженні. Межі судового контролю не весь кримінальний процес, а тільки сфера конституційних прав і свобод громадян у часових межах стадії досудового розслідування. Перед ним стоїть завдання виявити законність або незаконність дій слідчого, прокурора саме у даній сфері. Для його вирішення немає необхідності збирати докази з дотриманням складної процедури, що притаманна кримінальному процесу, застосовувати примус. Структура і зміст судового засідання з судового контролю набагато простіше процесуальної форми судового засідання по кримінальних справах.

Ефективність здійснення судового контролю під час розслідування злочинів обумовлюється низкою факторів, головним з яких є належна правова регламентація основних засад цієї діяльності та досконалість процесуального механізму. Тому важливе значення в контексті даної проблематики має вирішення законодавцем питань щодо визначення місця та статусу судів, до компетенції яких належить реалізація цієї важливої процесуальної функції, їх повноважень, порядку розгляду відповідних подань, скарг та прийняття рішення.

Щодо проблеми розширення меж судового контролю під час розслідування злочинів заслуговує прискіпливої уваги законодавство інших країн. У тій же Російській Федерації на стадії досудового розслідування суд приймає рішення: 1) про обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту (п.1

ч.2 ст.29 КПК); 2) про проведення особистого обшуку, за виключенням випадків, передбачених ст.93 цього Кодексу (п.б ч.2 ст.29 КПК). Згідно з КПК Франції, на досудовому провадженні слідчий суддя наділений повноваженням видати мандат на застосування такого заходу процесуального примусу, як привід. Відповідно до КПК Німеччини суддя під час досудового розслідування має повноваження: 1) застосовувати арешт щодо свідка з метою спонукати його до дачі показань; 2) прийняти рішення про проведення виїмки документів, звукозапису та інших матеріалів, які є в розпорядженні конкретної редакції, видавництва, друкарні чи радіостанції; 3) видавати припис про арешт та вилучення майна з метою забезпечення його зберігання та конфіскації; 4) давати наказ про розшук, якщо обвинувачений втік або переховується; 5) обирати запобіжний захід – застава та встановлювати її розмір [12, с.287-322].

Висновки. Отже, в роботі розглянуто повноваження слідчого судді під час досудового розслідування. З вищенаведеного ми можемо дійти висновку, що слідчий суддя здійснює судовий контроль за дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, шляхом надання дозволів на застосування заходів забезпечення, в тому числі запобіжних заходів, надання дозволів на проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, розгляд скарг на рішення, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора під час досудового розслідування та розгляд інших процесуальних питань у кримінальному провадженні. Але надлишкове втручання суду у провадження досудового розслідування може призвести до порушення прав учасників кримінального процесу. Покладення на суд повноваження розглядати скарги на всі без виключення процесуальні дії та рішення органів досудового розслідування, прокурора, було б не правильним. Розгляд скарги у відкритому судовому засіданні може призвести до розголошення таємниці досудового розслідування. Однак справа не тільки у специфіці досудового провадження. Зростання кількості скарг призведе не тільки до посилення завантаження суддів, але і збільшення строків досудового розслідування та строків розгляду скарг. Якщо учасники процесу будуть оскаржувати до слідчого судді, суду будь-які дії слідчого, прокурора, то досудове розслідування буде паралізоване.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 26 верес. 2013 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К. : ПАЛИВОДА А.В., 2013. – 188 с.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науков-практичний коментар: У 2 т. – Т. 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; редкол.: В.Я. Тацій, О.В. Капліна, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 768 с.

3. *Чепурнова Н.М.* Судебный контроль в Российской Федерации: проблемы методологии, теории и государственно-правовой практики. – Ростов-на-Дону : Изд-во СКНЦ ВШ, 1999. – 224 с.

4. *Гуськова А.П.* К вопросу о судебной защите прав и свобод человека, гражданина в российском уголовном судопроизводстве // Судебная власть России: закон,

теория и практика: Сб. ст. по итогам Междунар. науч.-практ. конф., Тюмень, 19-20 нояб. 2004 г. – М. : Юрист, 2005.-С. 352 (346-352).

5. *Лазарева В.А.* Судебная власть и уголовное судопроизводство // Государство и право. 2001. – № 5. – С. 56.

6. *Мирза Л.С.* Соотношение правосудия и судебного контроля // Дайджест официальных материалов и публикаций периодической печати конституционного правосудия в странах СНГ и Балтии. – 2004. – №5. – Часть 1. – С. 88.

7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: У 2 т. – Т. 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; редкол.: В.Я. Тацій, О.В. Капліна, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 768 с.

8. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: У 2 т. – Т. 2 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; редкол.: В.Я. Тацій, О.В. Капліна, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 664 с.

9. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: У 2 т. – Т. 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; редкол.: В.Я. Тацій, О.В. Капліна, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 768 с.

10. *Черечукина Л.В.* Судебный контроль за досудебным производством. – Луганск : ЛИВД, 1998. – 124 с.

11. *Півненко В.П., Мірошниченко С.О.* Впровадження конституційних принципів змагальності та рівності сторін на стадії слідства: проблеми і шляхи їх вирішення // Вісник Верховного Суду України, 2003. – № 2. – С. 48.

12. *Молдован В.В., Молдован А.В.* Порівняльне кримінально-процесуальне право: [навчальний посібник]. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – С. 10, 287-322.

Кисленко Д.П., Кузьмичов Я.В. Поняття та сутність судового контролю під час досудового розслідування

У статті розглянуто повноваження слідчого судді щодо здійснення судового контролю під час досудового розслідування.

Ключові слова: судовий контроль, слідчий суддя, судово-контрольні дії.

Кисленко Д.П., Кузьмичев Я.В. Понятие и суть судебного контроля во время досудебного расследования

В статье рассмотрены полномочия следственного судьи в вопросе исполнения судебного контроля во время досудебного расследования.

Ключевые слова: судебный контроль, следственный судья, судебные контрольные действия.

Kislenko D., Kuzmichov Y. The concept and essence of the judicial control during pre-trial investigation

The article deals with the powers of the investigating judge in the matter of execution judicial control during the pre-trial investigation.

Keywords: judicial control, investigation judge, judicial-control actions.

Стаття надійшла до редакції 23.04.2015.